Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ.
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πάτησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. **Ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 45**

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36.)

— Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω κοντά σας, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσούλα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ἂν πέθαινα ποιὸς θὰ ἐσκούπιζε τὸ σπιτάκι, ποιὸς θὰ ἐξεσκόνιζε τὲς συλλογές, ποιὸς θὰ ἐφρόντιζε γιὰ τὰ περιστέρια, ποιὸς θὰ ἐφρόντιζε γιὰ σᾶς, νὰ σας κυττάξῃ, νὰ σας περιποιηθῇ, νὰ σας βοηθήσῃ, νὰ σας ἀγαπήσῃ; . . . Ἔπειτα . . . καταλαβαίνω ὅτι ἡ λύπη σας θὰ ἦταν φοβερή, ἂν πέθαινα . . .

— Σὰν νὰ τὼξευρες! εἶπε φαιδρῶς ὁ κ. Φραντζῆς.

Καὶ κατόπι, σκυθρωπάσας κάπως, σοβαρευθείς, προσέθεσε:

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι κ' ἐγὼ θὰ πέθαινα σὲ λίγο. Κι' ἀλήθεια, πῶς θὰ ἠμποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ; Ἐσὺ δὲν εἶσαι τὸ πουλάκι, τὸ χελιδονάκι, ποῦ τριγυρίζει καὶ κελαδεῖ γύρω 'στὴ φωλιὰ τοῦ γέρου κούκου; . . . Ἄ, ξέχασα! οἱ κοῦκοι δὲν ἔχουν φωλιές! . . Μὰ τὶ χρειάζονται ἡ παρομοιώσεις; Ἐσύ, μικρούλα μου, δὲν εἶσαι ἡ παρηγορία μου, ἡ ἀγάπη μου, ἡ ἐλπίδα μου, ἡ εὐτυχία μου ὅλη, 'ς αὐτὸ τὸν κόσμο ποῦ θὰ ἤμουν μόνος κ' ἔρημος σὰν τὸν κοῦκο; (Ἐδῶ πειὰ ἡ παρομοίωσις ἔρχεται καλά.) Μὰ στάσου, γιατὶ ἐπῆρε δροσιά. Ἀκοῦς τὴν αὔρα ποῦ σηκόνεται ἀπὸ τὸ ποτάμι;

Καὶ ὁ γέρων ἔκλινε πρὸς τὸ κοράσιον, διὰ νὰ σταυρώσῃ καλλίτερα ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ μάλλινον σάλι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ.

— Ἔτσι, εἶπε, νὰ σε ζεσταίνῃ περισσότερο.

— Εὐχαριστῶ . . εὐχαριστῶ πολύ, κύριε Φραντζῆ, ποῦ ἔχετε τέτοια ἰδέα γιὰ μένα, καὶ περισσότερο, πού μοῦ τὸ λέτε, ἀπήντησεν ἡ Χρυσούλα συγκεκινημένη. Τώρα ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη . . τί λέγω; κανένας 'στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πειὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα. Τὰ γλυκά σας λόγια μοῦ κάνουν πολὺ καλό, μὰ τόσῳ καλό, ποῦ θὰ με γειάνουν πειὸ γρήγορα, πειὸ σίγουρα καὶ ἀπὸ τὰ δυναμωτικὰ ποῦ πέρνω . . . Ἀλήθεια, πόσα χρήματα κοστίζουν τὰ γιατρικά, πόσα χρήματα σᾶς ἐκόστισα, κύριε Φραντζῆ!

— Ἄ, μπᾶ! τιποτένια πράγματα, ἀντέτεινεν ὁ γέρων, γελῶν.

— Ὄχι, ὄχι! ἐγὼ τὸ ξεύρω, γιατὶ ἔκαμα τὸ λογαριασμό. Καὶ τί νομίζετε, πῶς δὲν βλέπει κανείς, πῶς δὲν ἀκούει, ἅμα εἶνε ἄρρωστος; . . . Ἀλήθεια λοιπόν, ἐγίνατε πολὺ πλούσιος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔκλαιγα,—νά, ἐδῶ, 'ς αὐτὴ τὴ θέσι ποῦ καθόμαστε τώρα,—γιατὶ ἠύρατε σεῖς, γι' ἀγάπη μου; . . . δὲν θὰ μοῦ πῆτε;

— Ἄ, νὰ μὴν εἶσαι περίεργη! Αὐτὸ ποῦ ρωτᾶς, εἶνε τὸ μυστικό μου.

Τὸ κοράσιον ἀνήγειρε πρὸς τὸν γέροντα τὸ γαλανὸν καὶ τόσον γλυκὺ βλέμμα του, ἂν καὶ κάπως ἐσβεσμένον, διότι ὁ πυρετὸς εἶχε καταπονήσῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τοὺς ὀφθαλμούς της. Καὶ εἶδεν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κ. Φραντζῆ, τοὺς πατρικῶς προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς, μίαν μικρὰν στίλβουσαν σταγόνα, ἐν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο κατὰ μῆκος τῶν βλεφάρων καὶ δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ. . .

« Ἡ Χρυσούλα ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν ὦμον τοῦ γέροντος . . . » (Σελ. 370, στ. α'.)

— Ἄ, κλαῖτε! . . κλαῖτε! . . . ἀνέκραξεν ἡ Χρυσούλα. Καλά το ἔλεγα ἐγώ, 'ς τὸ κρεβάτι μου,—μάλιστα τὴ νύκτα,—ὅτι κάτι ἐκάμνατε ποῦ ἐγὼ δὲν το ἤξευρα, ὅτι ἐκοπιάζετε, ἐπολεμούσατε. . . γι' ἀγάπη μου!

— Μὰ ὄχι, ὄχι σοῦ λέγω, ἐψέλλισεν ὁ ὀρυκτολόγος, ἀμήχανος κάπως καὶ στενοχωρημένος.

— Μὰ ναί, ναὶ σᾶς λέγω! ἐπέμεινεν ἡ Χρυσούλα. Μοῦ το ἔλεγεν ἡ καρδιά μου. . . Ἔπειτα τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ, μέσα μου, 'ς τὴν ψυχή μου, γιατὶ ὅταν σας κυττάζω, μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω κ' ἐγὼ καὶ νὰ σας φιλήσω.

— Νὰ κλάψῃς; Σοῦ το ἀπαγορεύω! Νὰ με φιλήσῃς; ὅσο θέλεις!

— Ναί, θέλω, θέλω, θέλω. Καὶ τί ἄλλο ἔχω ἐγὼ νὰ σας δώσω, ἀπὸ τὰ φιλιά μου; Εἶμαι φτωχούλα ἐγώ, ὀρφανούλα. . . τὸ ξέρετε. Ἐλᾶτε νὰ σας φιλήσω, κύριε Φραντζῆ, καλέ μου φίλε . . . πατέρα μου!

Καὶ ἀφίσασα ἀπὸ τὰ ὠχρὰ καὶ τρέμοντα χείλη της τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἡ ὁποία ἐνέκλειε τὰ πάντα, τὴν εὐγνωμοσύνην της, τὴν ἀγάπην της, τὸν σεβασμόν της, ἠγέρθη κλονιζομένη καὶ ἡ ἀγελάδα τοῦ Σιδέρη ἔσπασε τὸ πόδι της;

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ἠρέμα ὁ γέρων. Βλέπεις, ὅτι πάντα ὑπάρχει τρόπος γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς πλούσιος, ὅταν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ δὲν θέλῃ οὔτε νὰ πεθάνουν, οὔτε νὰ ὑποφέρουν . . .

— Ὤ, τί γλυκὰ λόγια ποῦ εἴπατε τώρα, κύριε Φραντζῆ! ἐψιθύρισεν ἡ Χρυσούλα μὲ τρυφερὰν συγκίνησιν· ἔπειτα προσέθεσε χαϊδευτικά: Τί τρόπον λοιπὸν

ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν ὦμον τοῦ γέροντος, ὅπως ἀσθενὴς καὶ εὔκαμπτος κισσὸς ἀπὸ τὸν εὔρωστον κορμὸν ἰσχυροῦ δένδρου. Ἐκεῖ, διὰ τῶν δακρύων της καὶ τῶν φιλημάτων της, ἐκάλυπτε τὰς παρειὰς τοῦ γηραιοῦ ἐπιστήμονος, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της, τὸ ἐρυθρὸν ἐκ ταραχῆς, διότι,—χωρὶς νὰ το συλλογισθῇ, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ διατί,—τὸν εἶχεν ἀποκαλέσῃ πατέρα.

— Κόρη μου! . . ναί, κόρη μου! ἐψιθύρισε καὶ ἐπανέλαβεν ὁ γέρων, ὁ ὁποῖος, μὴ δυνάμενος οὐδὲ γνωρίζων νὰ ἀποκριθῇ ἄλλο τί, δὲν ἠμύνετο ποσῶς, δὲν ἀπέκρουε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς στοργῆς, καὶ ἠσθάνετο ἐπίσης τὴν καρδίαν του πάλλουσαν καὶ τοὺς πόδας του τρέμοντας.

Καὶ αἱ ἐπισκέπτριαι περιστεραὶ ἐπετοῦσαν καὶ ἐγουργούριζαν πέριξ τοῦ οἰκίσκου, ἀποζητοῦσαι τοὺς σπόρους τοῦ κυμίνου, καὶ—κάτω, — ὁ ποταμὸς ἐκελάρυζε φαιδρῶς, ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἰλαρώτατος, καὶ ἦτο φωτεινὰ καὶ ὡραῖα παντοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν δύο καρδιῶν, τῆς νεαρᾶς καὶ τῆς γεροντικῆς, αἱ ὁποῖαι ἔπαλλον σφοδρῶς καὶ ἠγαπῶντο σφοδρότερον.

Δ'.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ Χρυσούλα ἔτρωγε καὶ ἐκοιμᾶτο ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. καὶ περιεπάτει, καὶ ἐγελοῦσεν. Ἤρχισε μάλιστα νὰ σκουπίζῃ καὶ τὸν οἰκίσκον, καὶ νὰ ξεσκονίζῃ τὰς συλλογάς, καὶ νὰ καθαρίζῃ τὸ κηπάριον, καὶ νὰ φροντίζῃ τὰ περιστέρια. Εἶχε γίνῃ καλά, ἐντελῶς καλά, καὶ εἶχεν ἀναλάβῃ μετὰ τῆς ὑγείας, καὶ τὴν προτέραν της τάξιν καὶ συνήθειαν. Τότε μόνον ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος ἠμπόρεσε νὰναπνεύσῃ, νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰναπαυθῇ ὀλίγον, —τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὑπέφωσκεν ἤδη εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ ἡ δευτέρα ἑξαμηνία τῆς συντάξεως . . .

Ἀλλ' εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου δὲν γίνονται ὅλα κατ' εὐχήν. ὅπως τὰ φαντάζεται κανείς, καὶ τὰ ἐπιθυμεῖ, καὶ τὰ σχεδιάζει· καὶ ἰδοὺ ὅτι τὰ ἀπρόοπτα ἀθετοῦν καὶ ἀναποδογυρίζουν κάποτε τὰ ὡραῖα προγράμματα. Ἂν ἐκοιμᾶτο καὶ ἔτρωγεν ἡ Χρυσούλα, τώρα οὔτε ἐκοιμᾶτο, οὔτε ἔτρωγεν ὁ κ. Φραντζῆς. Ἠσθάνετο μεγάλην . . ἐξάντλησιν, κούρασιν, μελαγχολίαν. Τί; μήπως ἐπρόκειτο ναρρωστήσῃ καὶ, αὐτός; Μήπως ἦλθεν ἡ σειρά του;

Ἀλλοίμονον! Κατὰ τὰς μακρὰς καὶ σκληρὰς ἡμέρας τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ τῆς Χρυσούλας, εἶχε καταπονήσῃ τὸ γεροντικόν του σῶμα, τὴν ἀγαθήν του καρδίαν καὶ τὸ πολυβασανισμένον του κεφάλι. Αἱ καθημεριναὶ ἐκεῖναι ἀνασκαφαί, πέραν τοῦ ποταμοῦ, πρὸς ἀνεύρεσιν παλαιοντολογικῶν ἀντικειμένων, τῷ εἶχον ἐξαντλήσῃ χεῖρας καὶ πόδας, χωρὶς νὰναφέρωμεν καὶ τὰ καθημερινὰ ἀνεβοκατεβάσματα τῆς λαξευτῆς κλίμακος τοῦ βράχου. Εἰς τὴν Χρυσούλαν ἔλεγε, καθὼς εἴδαμεν, ὅτι ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ τὸν ὠφελοῦσεν, ἀλλ' ἤξευρε καλὰ ὅτι συνέβαινε τὸ ἐναντίον, διότι ἡ γυμναστικὴ, ἡ ζωὴ τῆς νεότητος, δὲν ὠφελεῖ τόσον τὰ γεροντικὰ σώματα . . . καὶ μάλιστα ὅταν γίνεται ὑπερβολικὴ καὶ ἀναγκαστική.

Ἐκτὸς τούτου, μὲ τοὺς τόσους φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας, ἡ κεφαλή του εἶχε καταντήσῃ, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, καζάνι τὸ ὁποῖον ἔβραζε σκέψεις δυσαρέστους, ἡ δὲ καρδία του φωλεὰ θλίψεων βασανιστικῶν, ἀγωνιῶν σκληροτάτων.

Θὰ γίνῃ καλὰ ἡ Χρυσούλα; θὰ ἔχωμεν νὰ της ἀγοράσωμεν φάρμακα; θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ πληρώσωμεν τὸν ἰατρόν; θὰ μᾶς ἀγοράσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπολιθώματα ὁ φίλος Πασῶτος; θὰ δεχθῇ καὶ αὐτὰ τὰ κρανία τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων; θὰ ἔλθουν ἐπιστολαὶ συστημέναι; θὰ εὕρωμεν ἔπειτα καὶ ἄλλα; . . . θὰ πέσῃ αὔριον ὁ πυρετός; . . . θὰ ὠφελήσῃ αὐτὸ τὸ δυναμωτικόν: . . .

Ἐ, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ κυρίου Φραντζῆ, δὲν ἀντέχει κανεὶς ἐπὶ πολὺ καὶ μέχρι τέλους, εἰς τόσας κακουχίας, εἰς τόσας φροντίδας, εἰς τόσα βάσανα . .

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΚΕΡΑΣ Η ΒΡΥΣΗ

Καίει ὁ ἥλιος καὶ δὲν σειέται
οὐδὲ φύλλο ἀπὸ τὰ δένδρα,
κι' ὁ βοσκὸς θαρρεῖς βαριέται
νὰ σηκώσῃ τὴ βουκέντρα.

Δέν χουγιάζει, δὲν σουρίζει,
καὶ μονάχα τους τὰ κριάρια,
ποῦ ἡ δίψα τὰ θερίζει,
μὲ τὰ χίλια τους ποδάρια

πηλαλᾶνε κι' ὅλο βλέπουν
πότε ἐμπρός τους θ' ἀντικρύσῃ
ἀπ' τὶς λεῦκες ποῦ τὴν σκέπουν
τῆς Καλῆς Κερᾶς τὴ βρύση.

Ὅσο κορνιαχτὸ ἔχει ἡ στράτα
τὸν σηκώνουνε, καὶ μοιάζει
ὅσο πᾶνε—νάτα! νάτα!—
πῶς ξοπίσω τους βραδυάζει.

Τώρα φθάνουν—πόσα, ὦ πόσα!
κι' ὅλο ἡ δίψα καὶ τὰ σφίγγει,
ποῦ κολλάει ξερὴ τὴ γλῶσσα
'στὸ στεγνό τους τὸ λαρύγγι.

Τὸ νερό, ποῦ αἰώνια βγαίνει,
κάθε δίψα τους θὰ σβύσῃ.
Τρέχουν. . . βρίσκουν στειρεμένη
τῆς Καλῆς Κερᾶς τὴ βρύση.

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 361.)

Ὁ Ἥλιός μας εἶνε ἀπὸ τοὺς κιτρίνους, ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ἀκτίνων του, αἱ ὁποῖαι χρυσίζουν τὴν γῆν. Ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τούτου, πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς ἄλλον ἀστέρα μὲ ἓν ἀπὸ τὰ τηλεσκόπιά μας, καὶ τότε θὰ πεισθῶμεν τί χρῶμα ἔχει ἀπὸ μακράν.

— Καὶ πῶς ἐξηγοῦνται τὰ διάφορα χρώματα τῶν ἀστέρων;

—Θὰ σοῦ εἴπω μίαν ἐξήγησιν, ἡ ὁποία δὲν μου φαίνεται πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας.

Ἐὰν θέσωμεν εἰς τὸ πῦρ σιδηρᾶν πλάκα πολὺ λείαν, διὰ νὰ γίνεται καλλίτερον ἡ παρατήρησις, βλέπομεν ὅτι καθόσον θερμαίνεται περισσότερον, μεταβάλλεται τὸ χρῶμά της· καὶ κατὰ πρῶτον μὲν γίνεται κυανῆ, ἔπειτα πρασίνη, ἐρυθρά, κερασόχρους, κιτρίνη καὶ ἐπὶ τέλους λευκή, τόσον ὅμως λευκή, ὥστε καθίσταται ἐκθαμβωτικὴ ὅσον ἡ θερμότης γίνεται μεγαλειτέρα. Ὑπάρχει, βλέπεις, στενὴ σχέσις μεταξὺ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός, καὶ διὰ τοῦτο τὰ σώματα ὅταν θερμανθῶσιν ἀρκετά, γίνονται φωτεινά· διὰ τοῦτο ἐπίσης εἰς τὰς πυρκαϊὰς τὰ καιόμενα σώματα χάνουν τὸ χρῶμά των καὶ φαίνονται πάντα ἐρυθρᾶ. Ἐὰν ἔπειτα ἀφίσωμεν τὴν πλάκα μας νὰ ψυχθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, θὰ τὴν ἴδωμεν πάλιν μὲ ὅλους τοὺς χρωματισμούς, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον σειράν, μέχρις ὅτου ἀπὸ ἐρυθρὰ ἐπανακτήσῃ τὸ χρῶμά της.

Ὅπως ὁ νόμος τῆς ἕλξεως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι τῆς φύσεως. καὶ οἱ νόμοι τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτὸς εἶνε παντοῦ οἱ ἴδιοι.

— Δ,λαδὴ, Νίτσα μου, ὁ Θεὸς διέταξε τὰ πάντα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

—Ἀκριβῶς, παιδί μου· οὕτως ἔκαμεν ὁ καλός μας Θεός, τὸν ὁποῖον σ' ἐδίδαξεν ἡ μήτηρ σου νὰ εὐχαριστῇς καὶ νὰ παρακαλῇς καθ' ἑκάστην.

Ὅ,τι λοιπὸν συμβαίνει ἐδῶ εἰς τὴν σιδηρᾶν πλάκα, αὐτὸ τὸ ἴδιον συμβαίνει πανταχοῦ, καὶ εἰς τὸ ἔσχατα ἀκόμη βάθη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀφοῦ οἱ ἥλιοι τοῦ νεφελοειδοῦς μας φαίνονται εἰς ἡμᾶς μὲ διάφορα χρώματα, εἶνε πολὺ λογικὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς θερμοτητός των. Οἱ κυανοὶ δηλαδὴ ἀστέρες πλησιάζουν νὰ σβύσουν, καὶ οἱ κίτρινοι ἀρχίζουν νὰ φύχωνται.

Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξήγησις εἶνε ἀκριβής. Ἀλλ' εἶνε πάλιν βεβαιωμένον, ὅτι πάντες οἱ ἀστέρες τοῦ Γαλαξία εἶνε πύρινα σώματα —ὅπως καὶ ὁ ἰδικός μας ἥλιος—καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς θερμότητός των ἐξαρτᾶται καὶ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον στέλλουν πέριξ των.

— Τί δύστροποι ὅμως αὐτοὶ οἱ ἀστέρες! τίποτε ἀκριβὲς δι' αὐτοὺς δὲν δυνάμεθα νὰ μάθωμεν.

— Μένε εὐχαριστημένος, ἀγαπητέ μου, μὲ ὅσα σοῦ λέγω· ἄλλως τε μετ' ὀλίγον θὰ τοὺς ἀφήσωμεν πλέον.

Προηγουμένως ὅμως, πρέπει νὰ σοῦ εἴπω καὶ τὰς ἄλλας διαφοράς, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται εἰς τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τῶν ἡλίων τοῦ νεφελοειδοῦς μας· διότι μένει ἀκόμη νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν των.

Ἐνθυμεῖσαι τοὺς κομήτας μὲ τὸ νεφέλωμα καὶ τὸν λαμπρὸν πυρῆνα εἰς τὸ μέσον; Ἐνθυμεῖσαι τί σου εἶπα τότε; ὅτι ὁμοιάζουν μὲ γεννώμενα ἄστρα, καὶ ὅτι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἔχομεν γεννήσεις καὶ θανάτους, ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν.

Ἀλλὰ πόσα ἔτη ἄρά γε διαρκεῖ ἡ μεγάλη ἀστρικὴ ζωή; Ἀδύνατον νὰ ὑπολογιστῇ· αἱ χιλιάδες τῶν αἰώνων μας δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν συγκρινόμεναι πρὸς τὸν ἄπειρον αὐτὸν χρόνον, ὅπως καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν χιλιομέτρων μας δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν, συγκρινόμενα πρὸς τὸ ἄπειρον διάστημα· εἰς αὐτὴν τὴν ἀπειρίαν χάνεται ἡ σκέψις μας, ἡ συνειθισμένη εἰς τὰ μικρὰ πράγματα τὰ περὶ τὴν ἡμῶν. Πῶς νὰ λογαριασθῇ τόσον μέγα, τόσον ἐκτεταμένον χρονικὸν διάστημα; Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν «κοσμικὴν ὕλην», τὴν ὕλην δηλαδή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶνε κατεσκευασμένοι οἱ κόσμοι κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, καὶ τὴν ὁποίαν τὰ τηλεσκόπιά των εὑρίσκουν διεσπαρμένην εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς ἐκτάσεις πολὺ περισσότερον γιγαντιαίας ἀπὸ τὸ μῆκος τῆς μακρᾶς οὐρᾶς τῶν κομητῶν, ἡ ὁποία, ἂν ἐνθυμῆσαι, ἔχει μῆκος 190 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα· λοιπὸν ἡ κοσμικὴ αὐτὴ ὕλη εἶνε τόσον ἀραιά, ὥστε ἀδύνατον νὰ τὴν φαντασθῶμεν.

Σοῦ εἶπα, ὅτι κατὰ τὸ 1861 ἡ Γῆ συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον της τὴν οὐρὰν κομήτου, καὶ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρά μας διῆλθε δι' αὐτῆς, χωρὶς νὰ ταραχθῇ περισσότερον ἀπὸ σφαῖραν τηλεβόλου σχίζουσαν τὸν ἀέρα. Ἡ σύγκρισις σοῦ ἔφανη τότε ὀλίγον ἐξωγκωμένη. Θὰ ἴδῃς ὅμως τώρα ὅτι τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς συμβαίνει.

Ὑπάρχουν ἀστέρες φαινόμενοι ὡς λάμποντα σημεῖα εἰς τὸ μέσον σφαιρικοῦ νεφυδρίου, ὅπως φαίνονται κάποτε καὶ οἱ κομῆται· μερικοὶ μάλιστα τοιοῦτοι ἀστέρες φαίνονται ἄνευ πυρῆνος. Αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας ὀνομάζουν νεφελοειδεῖς ἀδιαλύτους· ἀποτελοῦνται δὲ ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην ἀρκετὰ πυκνήν, ὅπως εἶνε, ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τοὺς κομήτας τοὺς ἔχοντας νεφέλωμα μόνον. Οἱ ἀστέρες οὗτοι κατέχουν ἀλογάριαστον διάστημα· καὶ ὅτι πράγματι τὸ μέγεθός των εἶνε ὑπερβολικόν, καταλαμβάνομεν ἀπὸ τὸ μέγεθος μὲ τὸ ὁποῖον φαίνονται εἰς τὰ τηλεσκόπια σχετικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους ἀστέρας. Καὶ ὅμως ἐτόλμησαν νὰ λογαριάσουν αὐτὸ τὸ ὑπερμέγεθες διάστημα.

— Πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπες ὅτι εἶνε ἀλογάριαστον.

— Διὰ τοὺς ἄλλους νεφελειδεῖς ναί. Ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὸν ἰδικόν μας.

— Μά, θεία, θέλεις νὰ μὲ περιγελᾷς;

— Ὄχι, κύριε Κωνσταντῖνε· μήπως νομίζεις ὅτι ὁ ἰδικός μας κόσμος ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν; καὶ αὐτὸς ἤρχισεν ἀπὸ νεφέλωμα σφαιρικόν, τὸ ὁποῖον μὲ τὸν καιρὸν συνεπυκνώθη. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμαν τὸν λογαριασμόν, ὁ ὁποῖος ἀλλαχοῦ εἶνε ἀδύνατος.

Ἂς λάβωμεν ὅτι ἡ παλαιὰ σφαῖρα ἐκ κοσμικῆς ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ὁ Ἥλιος καὶ ὅλοι οἱ ἀκόλουθοί του, εἶχεν ἀκτῖνα τὸ ἥμισυ τῆς ἀποστάσεως τοῦ πλησιεστέρου ἀστέρος· ὅταν γνωρίζωμεν τὴν ἀκτῖνα σφαίρας, (δηλαδὴ πόσον ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τὸ κέντρον, τὸ ὁποῖον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν εἶνε ὁ Ἥλιος,) εὐκόλως εὑρίσκομεν τὸν ὄγκον τῆς σφαίρας. Ἐλογάριασαν λοιπὸν καὶ εὗρον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κυβικῶν χιλιομέτρων, τὰ ὁποῖα ἐχώρει αὐτὴ ἡ σφαῖρα, εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἓν ἑκατομμύριον φορὰς μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν χιλιογράμμων, τὰ ὁποῖα βαρύνουν ὁ Ἥλιος καὶ πάντες οἱ συνοδοί του.

— Πόσα εἶνε αὐτὰ τὰ χιλιόγραμμα;

— Διὰ νὰ σοῦ εἴπω ἀκριβῶς, πρέπει νὰ κάμω πολλὰς προσθέσεις. Τοῦ Ἡλίου μόνον τὸ βάρος ὑπερβαίνει τὰ δύο ἐννεάκις ἑκατομμύρια· τόσον μέγας ἀριθμὸς καταντᾷ φανταστικός, ἄνευ σημασίας πλέον! Ἂς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτόν, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀστρονόμων, ἡ μάζα τοῦ Ἡλίου εἶνε 500 φορὰς μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν μάζαν ὅλης τῆς συνοδίας του μαζύ.

— Τί σημαίνει, θείτσα, κυβικὸν χιλιόμετρον;

— Διάστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ μῆκος καὶ πλάτος καὶ ὕψος ἑνὸς χιλιομέτρου· ὅλοι οἱ κύβοι εἶνε παρόμοιοι, καὶ ὅταν ἡ πλευρὰ τοῦ κύβου γίνῃ δεκάκις μεγαλητέρα, ὁ ὄγκος του γίνεται χιλιάκις μεγαλήτερος· διότι δέκα ἐπὶ δέκα ἐπὶ δέκα ἴσον χίλια.

Πρόσεξε τώρα μίαν στιγμὴν νὰ λογαριάσωμεν, ἂν ἡ ὕλη ἑνὸς ἑκατομμυρίου κυβικῶν χιλιομέτρων συνεπυκνώθη διὰ νὰ σχηματίσῃ ἓν χιλιόγραμμον ἀπὸ τὴν μάζαν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, πόσον ἀραιὰ θὰ ἦτο ἡ ὕλη αὐτὴ· πολύ, παρὰ πολὺ ἀραιοτέρα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἓν κυβικὸν μέτρον ἀέρος ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει βάρος ἑνὸς χιλιογράμμου καὶ τριακοσίων γραμμαρίων.

— Τόσον πολύ! Πῶς τὸ γνωρίζουν;

— Ἐζύγισαν δύο φορὰς μεγάλην φιάλην, τὴν πρώτην φορὰν πλήρη ἀέρος καὶ τὴν δευτέραν κενήν· ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους ἐδείκνυε τὸ βάρος τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὴν φιάλην.

—Καὶ πῶς κατώρθωσαν νὰ κενώσουν τὴν φιάλην ἀπὸ τὸν ἀέρα;

— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ εἴπω ἄλλοτε.

Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἓν κυβικὸν μέτρον ἀέρος ζυγίζει ἓν χιλιόγραμμον καὶ 300 γραμμάρια.

Ἓν δεκάμετρον κυβ. ζυγίζει 1300 χιλιόγρ.
Ἓν ἑκατόμμετρον » » 1300 000 »
Ἓν χιλιόμετρον » » 1300 000 000 »

δηλαδὴ ἓν δισεκατομμύριον καὶ τριακόσια ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα! Τόσον βάρος ἔχει ἓν κυβικὸν χιλιόμετρον ἀέρος, ἐνῷ οὐχὶ ἓν ἀλλ' ἓν ἑκατομμύριον κυβικὰ χιλιόμετρα κοσμικῆς ὕλης, λογαριάζουν ὅτι ἔχουν βάρος μόνον ἑνὸς χιλιογράμμου!

Τί λέγεις δι' αὐτὴν τὴν διαφοράν; Βλέπεις πόσον ἀπειράκις βαρύτερος εἶνε ὁ ἐλαφρότατος ἀὴρ ἀπὸ τὴν κοσμικὴν ὕλην;

— Δὲν δύναμαι νὰ σκεφθῶ τόσην διαφοράν.

—Καὶ πάλιν λογάριασε, ὅτι τόσον μικρὸν βάρος ἔχει ἡ κοσμικὴ ὕλη, ὅταν συσπειρωθῇ, συμμαζευθῇ, ὅπως τὸ νεφέλωμα τῶν κομητῶν ὅταν συσπειρωθῇ ἡ οὐρά του· φαντάσου λοιπὸν τώρα πόσον ἀραιοτέρα θὰ ἦτο ἡ κοσμικὴ ὕλη προηγουμένως.

Ἀρκοῦν ὅμως ταῦτα διὰ σήμερον. Αὔριον πλέον θὰ σοῦ εἴπω διὰ τὸ σύστημα τοῦ Λαπλασίου, ὅπως σοῦ ὑπεσχέθην ἄλλοτε, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνέβαλλα νὰ κάμω, ὅπως σὲ παρασκευάσω διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,

α Λοιπόν, Νίτσα μου, θὰ μοῦ εἴπῃς σήμερον διὰ τὸ σύστημα τοῦ Λαπλασίου ἀφοῦ μὲ παρεσκεύασες διὰ νὰ τὸ ἐννοήσω;

— Καὶ χθὲς ἀκόμη, ἀγαπητέ μου, πολλὰ σοῦ εἶπα δι' αὐτὸ χωρὶς νὰ σὲ προειδοποιήσω. Πάντα ὅσα χθὲς σοῦ ἔλεγα διὰ τὴν μεγάλην σφαῖραν τῆς κοσμικῆς ὕλης, ἡ ὁποία συνεσπειρώθη διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς συνοδίας του, εἶνε γνώμη τοῦ Λαπλασίου. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σφαῖραν ἔγινε τὸ Σύστημα τοῦ Κόσμου, τοῦ ἡλιακοῦ ὅμως Κόσμου, ἐπειδὴ περὶ αὐτοῦ μόνον πρόκειται.

— Τί σημαίνει, θείτσα, σύστημα.

—Σύστημα εἶνε τὸ σύνολον πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα.

Εἰς τὸ σύστημα τοῦ Πτολεμαίου, διὰ νὰ λάβω παράδειγμα πάλιν ἀπὸ τὴν ἀστρονομίαν, ἡ Γῆ θεωρεῖται ὡς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου καὶ ὁ οὐρανὸς ὡς συγκείμενος ἀπὸ διαφανεῖς θόλους, οἱ ὁποῖοι

στρέφονται περὶ τὴν Γῆν εἰς 24 ὥρας. Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τώρα γνωρίζεις, καταλαμβάνεις πόσον εἶνε ἀδύνατον εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον νὰ κάμουν ὁλόκληρον κύκλον περὶ τὴν γῆν οἱ νεφελοειδεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸ φῶς, τὸ τόσον ταχέως κινούμενον, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς χρειάζεται ἑκατοντάδας χιλιάδων ἐτῶν! Πρὸς δικαιολογίαν ὅμως τοῦ Πτολεμαίου νὰ ἐνθυμηθῆς, ὅτι εἰς τὸν καιρόν του δὲν ἐγνώριζον τίποτε περὶ νεφελοειδῶν.

Τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου ἔθεσε τὰ οὐράνια πράγματα εἰς τὴν θέσιν των· κατ' αὐτὸ ἡ Γῆ περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν εἰς 24 ὥρας, καὶ ἡ παρατηρουμένη καθημερινὴ κίνησις τοῦ οὐρανοῦ εἶνε μόνον φαινομένη. Ὁ Ἥλιος, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου, εἶνε ἁπλοῦς ἀστὴρ καὶ χρησιμεύει ὡς κέντρον τοῦ κόσμου μας.

Ὁ Λαπλάσιος δὲν ἀνέτρεψε τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου, ἀλλὰ τὸ συνεπλήρωσεν. Ὡδηγήθη δὲ ἀπὸ ὅσας ἀνακαλύψεις ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ τὸν πολωνὸν ἱερέα, ἀπὸ τὰς σελήνας τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου, ἀπὸ τὸν περίφημον δακτύλιον τοῦ Κρόνου τὸν ἀνακαλυφθέντα ἀπὸ τὸν Οὐϋγγενς, καὶ ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν νεφελοειδῶν τοὺς ὁποίους τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Ἑρσχέλλου ἀνεκάλυψεν. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν ὁδηγούμενος, ἐπεχείρησε νὰ ἑρμηνεύσῃ, κατὰ τὸ 1796, τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἡλιακοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε μὲν ὁ ἡλιακὸς κόσμος ἓν μόνον σημεῖον τοῦ ἀληθοῦς κόσμου, τοῦ Ζύμπαντος· ἀλλ' ὅ,τι συνέβη ἐδῶ διατί νὰ μὴ ἔχῃ συμβῆ καὶ πανταχοῦ;

(Ἕπεται συνέχεια)

(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΑ ΤΟΥΣ ΜΕ ΔΑΣΚΑΛΕΥΟΥΝ

Τὰ πουλάκια ποῦ μ' εὐφραίνουν
Μὲ τὰ στόματα τὰ πλήθια,
Ψάλλοντας ἀρώτητα·

Τὰ γατάκια ποῦ μαθαίνουν,
—Ἀπ' τὴ μάννα τους, ἀλήθεια,—
Τὴν καθαριότητα·

Τὰ μυρμήγκια ποῦ δουλεύουν,
Μὲ τὴν ἀλληλοβοήθεια,
Τὴν τροφή τους φέροντας·

Ὅλα τους μὲ δασκαλεύουν
Μὲ τὴν κάθε τους συνήθεια,
Ὡς νὰ γίνω γέροντας.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩι

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 363.)

Μόλις εἰσῆλθεν, ὁ Κίμων ἠσθάνθη κάποιαν τύψιν. Κάτι τῷ ἔλεγε μέσα του, ὅτι δὲν ἦτο καλὸν πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ θὰ ἔκαμνε, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σχεδίου του. Ἀλλ' ἡ θέα τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία ἐστέκετο μεμονωμένη εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τον κυττάζῃ προκλητικῶς καὶ εἰρωνικῶς, ἐξήλειψεν ἀμέσως τὸν πρῶτον δισταγμόν.

Ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβῃ, δὲν ἦτο καὶ τόσον φοβερά, ἂν μάλιστα ἐλάμβανέ τις ὑπ' ὄψει καὶ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπεδίωκε. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου, ἐξεβίβασεν ἀμέσως τὴν βίδαν, ἡ ὁποία ἐκανόνιζε τὸν φακόν, μὲ σκοπὸν νὰ την ρίψῃ εἰς τὸ συρτάριον μιᾶς τραπέζης, γεμάτον ἤδη ἀπὸ παντὸς εἴδους συντρίμματα καὶ τεμάχια, φύρδην-μίγδην, ὅπου βεβαίως ὁ ἀδελφός του δὲν θὰ ἐσυλλογίζετο νὰ ἐρευνήσῃ. Ὁ Κίμων λοιπὸν εὐλόγως ἠμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἡ βίδα οὔτε θὰ εὑρίσκετο οὔτε θὰ ντικαθίστατο. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ ἔμενεν ἥσυχος.

Ὁ Νῖκος, κρίνων ἀρκετοὺς τοὺς δύο διὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀνώδυνον ἐγχείρημα, δὲν ἠξίωσε κἂν νὰ τους βοηθήσῃ, — ἄλλως τε τὸ εὕρισκε κατώτερον ἑαυτοῦ, — καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ἐν ᾧ οἱ φίλοι του ἔκρυπτον τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸ συρτάριον, ἐκεῖνος ἐξήταζε λεπτομερῶς τὴν μηχανήν, ἐγγίζων τὰ πάντα, πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τοῦ Κίμωνος, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελεν ἐνοήσῃ τίποτε ὁ ἀδελφός του.

— Καὶ τί νομίζεις; δὲν θὰ το καταλάβῃ πῶς κάποιος ἐμβῆκεν ἐδῶ μέσα, ἅμα ἰδῇ ὅτι λείπει ἡ βίδα; εἶπεν ὁ Νῖκος, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε μὲ τὸν φόβον τοῦ Κίμωνος. Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ ἔχῃς ἱστορίες, σὰν νὰ εἴχες χαλάσῃ μιὰ καὶ καλὴ τὴ μηχανή.

Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλα, ὁ Κίμων ἐτράπη εἰς φυγὴν ὡς ἐγκληματίας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου, ἐν ᾧ ὁ Νῖκος ἐξήρχετο μᾶλλον ἥσυχος, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος οὐδὲν κακὸν ἔχει πράξῃ.

Ἀπεναντίας, ὁ Κίμων ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τύψιν μεγάλην. Μόλις εἶχε κλεισθῇ ἡ θύρα, κ' ἐκεῖνος εἶχε μετανοήσῃ καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη κατέλθῃ ὅλην τὴν κλίμακα, ὅταν συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ βάλῃ τὴν βίδαν εἰς τὴν θέσιν της, πρὶν ἤθελε παρατηρήσῃ τὴν ἀπουσίαν της ὁ Ἀλέκος. Βεβαίως θὰ ἀνήρχετο πάλιν ἀμέσως διὰ νὰ το κάμῃ, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τὰ σκώμματα τῶν φίλων του.

Δυστυχῶς, ἡ καλὴ αὕτη ἀπόφασις ἦλθεν ἀργά. Μόλις ἔκαμαν τρία βήματα ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἰδοὺ ὁ Ἀλέκος, ἐπιστρέφων ἐν σπουδῇ, διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς πλακός, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχε διακόψῃ, καθ' ἣν στιγμὴν παρετήρησεν ὅτι τοῦ ἔλειπε κάποιον ὑλικόν.

— Ἔλα, εἶπε φαιδρῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν του, διερχόμενος πλησίον του. Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ γιὰ σήμερα, καὶ δὲν θὰ σε κρατήσω περισσότερον ἀπὸ δέκα λεπτά. Αὔριο, διὰ νὰ σε ἀνταμείψω, θὰ σε πάρω μαζί μου νὰ περάσωμε τὴν ἡμέρα 's τὴν ἐξοχή. Θέλω νὰ πάρω μὲ τὴ μηχανή μου μερικὰς τοποθεσίας. Θὰ διασκεδάσῃς λοιπὸν χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇς καθόλου, καὶ μάλιστα εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς καὶ τοὺς φίλους σου, ἂν το ἐπιτρέπουν οἱ γονεῖς των, ἀφ' οὗ δὲν εἰμπορῇς νὰ κάμῃς χωρὶς αὐτούς.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, πόσον οἱ λόγοι οὗτοι, οἱ ὁποῖοι εἰς ἄλλην περίστασιν θὰ ἐνεθουσίαζον τὰ τρία παιδία, τὰ ἔκαμαν τώρα μελαγχολικά. . . Ὁ Κίμων προπάντων ἦτο καταστενοχωρημένος, καὶ κατηρᾶτο τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤκουσε καὶ ἐξετέλεσε μίαν τόσῳ κακὴν συμβουλήν.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εὗρε λέξιν νὰ παντήσῃ. Καὶ ὁ Ἀλέκος, βιαστικὸς πάντοτε, ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ στραφῇ νὰ ἰδῇ ἂν τον ἠκολούθει ἢ ὄχι ὁ ἀδελφός του.

Ὁ Κίμων εἶχε μείνῃ . . . Ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ τρεῖς συνένοχοι ἐκυττάζοντο ἐν σιωπῇ. Ἐπὶ τέλους, ὁ Παῦλος εἶπε μὲ μειδίαμα βεβιασμένον:

—Δὲν θαρρῶ νὰ βέβαια νὰ ἰδῇ ὅτι λείπει ἡ βίδα . . . Γιὰ τὸ καλὸ πού σας θέλω, νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερο.

— Ἂν θέλῃς, φύγε· ἐγὼ θὰ μείνω, καὶ . . . ὅ, τι θέλει ἂς γίνῃ.

— Φοβᾶσαι τώρα, ἔ; εἶπεν ὁ Νῖκος καγχάζων, ὁ ὁποῖος ἐπανεῦρε τὴν εὐθυμίαν του καὶ τὸ θάρρος του, τώρα ποῦ δὲν ἦτο παρὼν ὁ Ἀλέκος.

— Ὄχι, δὲν φοβοῦμαι, ἀλλὰ μετανοῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμα, ἀπήντησεν ὁ Κίμων, ἀψηφῶν τὰ σκώμματα, τὰ ὁποῖα θὰ προκάλει ἡ ἀπάντησις αὕτη. Ἂν μ' ἐρωτήσῃ ὁ Ἀλέκος, θά του 'πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια· ὅμως δὲν θά του 'πῶ γιὰ σᾶς, μείνετε ἥσυχοι.

— Εἶνε περιττὸν νὰ λάβῃς τέτοιον κόπον. Γιὰ ἴδες ἐδῶ! εἶπεν ὀπίσω των μία φωνή, ἡ ὁποία τοὺς ἔκαμεν ἔξαφνα νὰ σκιρτήσουν.

Ἦτο ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος, ἐπιστρέψας ἀθορύβως χωρὶς νὰ τον ἐννοήσουν, τοῖς παρουσίαζε μίαν πλάκα φωτογραφικήν.

— Ἰδοὺ ἡ σκηνή, ποῦ ηὗρα φωτογραφημένη 'στὴ μηχανή μου, ὅταν ἐγύρισα, προσέθεσε· βλέπετε, ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μου διηγηθῇ κανεὶς τί ἐκάματε τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπα. Τὸ ξεύρω, τὸ βλέπω . . .

Κατάπληκτα τὰ παιδία, δὲν ἐπίστευαν τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐν τούτοις δὲν

ἦτο πλάνη, δὲν ἦτο ὀπτικὴ ἀπάτη, ἦτο γεγονὸς πραγματικόν, ὀφθαλμοφανές, ἀναντίρρητον. Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ὑαλίνης πλακός, ἂν καὶ ἀμυδραὶ κάπως καὶ παραμορφωμέναι, διεκρίνοντο ὅμως ἀρκετὰ καθαρά, καὶ κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα πᾶσαν ἀμφιβολίαν, αἱ εἰκόνες τῶν δύο παιδίων, —τοῦ Κίμωνος καὶ τοῦ Παύλου, —ἐσκυμμένων ἄνωθεν τοῦ ἀνοικτοῦ συρταρίου. Εἰς τὴν ἄνω γωνίαν τῆς πλακός ἐφαίνετο μία χεὶρ τεταμένη καὶ τὸ ἥμισυ μιᾶς κεφαλῆς, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ὁ φακὸς ἠμπόρεσε νὰ πάρῃ ἀπὸ ἓν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἀδύνατον ναναγνωρίσῃ κανείς, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ Πέτρος. Ἦτο καθ' ἣν στιγμὴν, ἀνύποπτοτῶν συνεπειῶν τοῦ κινήματός του, εἶχεν ἀφαιρέσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ φακοῦ, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἦτο ἀπὸ πίσω, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οἱ φίλοι του ἔκρυπτον τὴν βίδαν. Μία εὐαίσθητος πλὰξ εὑρίσκετο εἰς τὴν μηχανήν, καὶ οὕτως ὁλόκληρος ἡ σκηνὴ ἐφωτογραφήθη ἀτιμιοτύπως!

Ἐπιστρέψας, ὁ Ἀλέκος ἐνόησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι κάποιος εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ φωτογραφεῖον. Παρατηρήσας κάποιαν ἀταξίαν εἰς τὴν μηχανήν, ὑπώπτευσε μήπως ἡ πλὰξ εἶχεν ἐκτεθῇ εἰς τὸ φῶς, καὶ τότε συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ την ἐμφανίσῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν ἔμαθε μόνον ποῦ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν χαμένην βίδαν, ἀλλ' εἶδε συγχρόνως καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μικρῶν κακοποιῶν . . .

Τὰ παιδία δὲν ἐνόουν καλὰ-καλὰ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ ποῖον τρόπον τοὺς ἐπρόδωσεν ὁ ἄφωνος ἐκεῖνος μάρτυς. Ἐν τούτοις δὲν ἠδύναντο νὰρνηθῶσι τὴν πρᾶξιν. Ἡ ταραχὴ των πρὸ τῆς ἀποκαλυπτικῆς πλακὸς ἦτο ἄλλως τε τόσον μεγάλη, ὥστε οὔτε κἂν τὸ ἐσυλλογίσθησαν. Εἶχον καταβιβάσῃ τὴν κεφαλήν, διὰ νὰ μὴ βλέπουν τὸν Ἀλέκον κατὰ πρόσωπον, καὶ ὅταν ὁ Κίμων τὴν ἀνύψωσε διὰ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν του τὴν εἰλικρινῆ του μετάνοιαν, εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔκαμε τὸν Ἀλέκον νὰ σκεφθῇ, ὅτι, ἐν τῷ ζήλῳ τοῦ ἀρχαρίου φωτογράφου, εἶχεν ἴσως δειχθῇ πολὺ ἀπαιτητικὸς πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν του, καὶ ὅτι ἔπταιε καὶ αὐτός, μέχρι τινός, διὰ τὴν διαπραχθεῖσαν αὐθαιρεσίαν. Διὰ τοῦτο ἔκρινεν ὅτι ἀρκετὴ τιμωρία θὰ ἦτο διὰ τοὺς ἐνόχους, νὰ τους ἀφίσῃ μὲ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ τύψις αὕτη ἀπέδωκε καλοὺς καρπούς. Ἂν ὁ Κίμων καὶ οἱ φίλοι του ἔχασαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ περάσουν μίαν ὡραίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅμως ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος εἶχε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν διάθεσίν του τρία μοδέλα, πρόθυμα καὶ εὐπειθέστατα.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

ΤΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Εἴπαμε, τὴν ἄλλη φορά, πῶς ἔμαθεν ὁ Φασουλάκης τί εἶνε ὄνομα κύριον.

Τώρα ἠξεύρει ὅτι αὐτὸς ὀνομάζεται Φασουλάκης, καὶ ὅτι τὸ Φασουλάκης εἶνε κύριον ὄνομα, ὅπως εἶνε κύριον καὶ γιὰ ὅλους τοὺς κυρίους Φασουλάκιδες.

Ὅμως, ὅλοι οἱ κύριοι Φασουλάκιδες δὲν ὁμοιάζουν μεταξύ τους. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καλοί, καὶ ἄλλοι κακοί. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα, ὁ ἴδιος Φασουλάκης σήμερα κάθηται φρόνιμα, καὶ αὔριο ὀλωσδιόλου τὸ ἐναντίον· τὴ μιὰ ἡμέρα μελετᾷ, καὶ τὴν ἄλλη δὲν μελετᾷ καθόλου.

Τὴν πρώτη ἡμέρα, λέμε: Ὁ Φασουλάκης εἶνε καλὸς καὶ ἐπιμελής. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, λέμε: Ὁ Φασουλάκης εἶνε κακὸς καὶ ἀμελής.

Καλός, κακός, ἀμελής, ἐπιμελής, φρόνιμος, ἄτακτος, —αὐτὰ εἶνε τὰ ἐπίθετα τοῦ Φασουλάκη. Εἶνε δηλαδὴ τὰ ὀνόματα ποῦ δίδομε τοῦ Φασουλάκη, γιὰ νὰ ποῦμε μὲ αὐτὰ τὰ καλά του ἢ τὰ κακά του.

Παραδείγματος χάριν, ὅταν ἰδῶ κανένα Φασουλάκη παραμάγερα, νὰ γλύφῃ τὴ ράχη τῆς ψητῆς ὀρνιθας, πρὶν τὴ βάλῃ 'στὸ τραπέζι, θὰ πῶ: Νά, αὐτὸς ὁ Φασουλάκης εἶνε λαίμαργος.

Ὅταν ἰδῶ κανέναν ἄλλο Φασουλάκη νὰ κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι ξένης πόρτας, —ἔτσι διὰ νὰνησυχήσῃ τοὺς ἀνθρώπους,—ἢ νὰ θέλῃ νὰ δέσῃ 'στὸ σχοινί του κανένα δυστυχισμένο σκυλάκι, θὰ πῶ: Νά, αὐτὸς ὁ Φασουλάκης εἶνε ταραξίας.

Λαίμαργος λοιπὸν καὶ ταραξίας εἶνε δύο ἐπίθετα, ποῦ τα ἔδωσα τοῦ Φασουλάκη, γιὰ νὰ 'πῶ μὲ αὐτὰ δύο κακά του, δύο ἐλαττώματά του.

Ὅταν ὅμως βλέπω τὸ Φασουλάκη νὰ κάθεται ἥσυχα, νὰ μελετᾷ τὸ βιβλίο του ἢ νὰ γράφῃ τὴν ἐξήγησί του, λέγω: Ὁ Φασουλάκης εἶνε φρόνιμος.

Καὶ ὅταν τὸν βλέπω νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἀδελφούλα του, χωρὶς νὰ την κάμνῃ νὰ κλαίῃ, λέγω: Ὁ Φασουλάκης εἶνε ἀγαθός.

Καὶ ὅταν τὸν βλέπω νὰνοίγῃ τὸ μικρό του πουγγὶ γιὰ νὰ δώσῃ καμμιὰ πεντάρα σὲ κάνενα πτωχό, λέγω: Ὁ Φασουλάκης εἶνε ἐλεήμων.

Φρόνιμος λοιπόν, ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων εἶνε τρία ἐπίθετα, πού τα ἔδωσα τοῦ Φσσουλάκη, γιὰ νὰ 'πῶ μὲ αὐτὰ τρία καλά του, τρία προτερήματά του.

Αὐτὰ τοῦ ἐξήγησεν ὁ κὺρ Δάσκαλος ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ εἶπε :

— Προσπάθησε, παιδί μου, πάντα τέτοια καλὰ ἐπίθετα νὰ σου δίδουν, καὶ ποτὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ κακά.

Η Κυρα Μαρθα

Η «ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Τὰ Δάση ! τὰ Δάση !

Ὑπάρχει ὡραιότερον, μεγαλοπρεπέστερον, ποιητικώτερον, ὑγιεινότερον, εὐγενέστερον, ἐξωραϊστικώτερον, ἀπὸ τὰ Δάση ;

Φαντασθῆτε τὴν πόλιν μας περιτριγυρισμένην ἀπὸ δάση, τὰ περίχωρα ὅλα δενδροφυτευμένα, τὸν κίτρινον Λυκαβητόν μας καταπράσινον, τὴν ξηρὰν καὶ γυμνὴν αὐτὴν χώραν σκιαζομένην ἀπὸ ὡραῖα καὶ πυκνὰ δένδρα . . .

Αὐτὸ ἐπιδιώκει ἡ «Φιλοδασικὴ Ἕνωσις» ἡ ἱδρυθεῖσα ἐσχάτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ὑψηλοτάτης Πριγκιπίσσης Σοφίας. Θέλει νὰ ἀναδασώσῃ τὴν χώραν, νὰ στολίσῃ τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν ὡραιότερον στολισμόν, νὰ περιβάλῃ τὴν εἰκόνα τῆς λευκῆς πόλεως μ' ἓν λαμπρὸν βαθυπράσινον πλαίσιον. . . . Θέλει ἀκόμη νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ἐνεργείας της καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου, μικρὰς καὶ μεγάλας, καὶ νὰ διαδώσῃ παντοῦ τὸ φιλοδασικὸν αἴσθημα, καὶ μὲ τὸν καιρόν, σιγὰ-σιγά, νὰ μεταβάλῃ τὴν ὄψιν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ νὰ χαρίσῃ εἰς ὅλας τὸ πράσινον πλαίσιον τῶν δασῶν, καὶ νὰ τας καταστήσῃ χλωρά, τερπνὰ καὶ ὑγιεινὰ ἐνδιαιτήματα, ὅπως εἶνε παντοῦ αἱ πόλεις τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων.

Βλέπετε, ὅτι αἱ ἐνέργειαί της δὲν ἀποβλέπουν τὰ ἐξοχικά, τὰ μακρυνά, οὐτωσειπεῖν τὰ ἄγρια καὶ ἀπρόσιτα δάση. Ὄχι. Θέλει νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ δάση ἐντὸς ἢ πλησίον, τῶν Ἀθηνῶν, πλησίον τῶν πόλεων δάση προσιτὰ εἰς ὅλους, τόπους εὐκόλων καὶ ὡραίων περιπάτων. Σήμερον, παραδείγματος χάριν, δὲν ἔχομεν παρὰ τὸ Ζάππειον, τὸ μονάκριβον Ζάππειον. Αὔριον, χάρις εἰς τὴν Φιλοδασικὴν Ἕνωσιν, θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλους, ἀκόμη πλέον τερπνοὺς καὶ σκιεροὺς περιπάτους.

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ὁ σκοπὸς τῆς Ἑνώσεως, καὶ νὰ γενικευθῇ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ δάση, καὶ νὰ ἔλθουν ὅλοι ἀρωγοὶ τῆς ἀναδασώσεως τῶν Ἀθηνῶν,— ὁμιλῶ πρὸς τὸ παρὸν διὰ τοὺς Ἀθηναίους,— καὶ νὰ συναχθῇ τὸ ἀπαιτούμενον χρῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει. Ἕως τώρα, ἡ Ἕνωσις ἔχει συνάξῃ 12 χιλιάδας δραχμῶν. Ὁ Δῆμος ἔδωσε 5 χιλιάδας, ἡ πριγκίπισσα Σοφία χιλίας, καὶ τὰ λοιπὰ προέρχονται ἀπὸ συνδρομὰς τῶν μελῶν. Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν 12 μόνον χιλιάδες δραχμῶν ; . . Καὶ ὅμως μὲ αὐτὰ ἡ Ἕνωσις ἤρχισε τὸ ἔργον της. Εἰς τὸ Κάτω Παγκράτι ἵδρυσεν ἰδικόν της φυτώριον, τὸ ὁποῖον, τὸ προσεχὲς ἔτος, θὰ ἔχῃ ἑτοιμα πρὸς φύτευσιν 50,000 δένδρα. Καὶ τὰ δένδρα αὐτὰ θὰ φυτευθοῦν εἰς τὸν χῶρον, τὸν ὁποῖον θἀγοράσῃ ἡ Ἕνωσις, διὰ νὰ κάμῃ τὸ πρῶτόν της δάσος.

Ἔπειτα ; . . Ἔπειτα θὰ γίνουν καὶ ἄλλα, διότι ἡ Ἕνωσις θὰ ἐργασθῇ, καὶ θὰ κηρύξῃ, καὶ θὰ προσηλυτίσῃ, καὶ θἀγαπηθῇ, καὶ θὰ βοηθηθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς δυναμένους. Καὶ ἀλήθεια, ποῖος θὰ μάθῃ ὅτι ὑπάρχει σωματεῖον μὲ τοιοῦτον σκοπόν, καὶ δὲν θὰ τον ὑποστηρίξῃ ἐνθουσιωδῶς, καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ μέλος; καὶ δὲν θὰ φιλοδοξήσῃ νὰ συντελέσῃ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν πραγματοποίησίν του ; Παραδείγματος χάριν, σεῖς ὅλοι οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀναγινώσκετε τώρα αὐτὰς τὰς γραμμάς. δὲν θὰ ἠθέλατε νὰ γίνετε μέλη τῆς Ἑνώσεως αὐτῆς, καὶ νὰ προσφέρετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς σας ἐφυτεύθη καὶ ἐκαλλιεργήθη ἀκόμη ἓν δένδρον εἰς τὰς Ἀθήνας ; Καὶ τί ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γίνετε μέλη τῆς Ἑνώσεως ; Νὰ το δηλώσετε μόνον καὶ νὰ καταβάλετε τὴν συνδρομήν σας, ἡ ὁποία εἶνε ἐλαχίστη : δύο δραχμὰς τὸ ἔτος. Ἴσα-ἴσα δι' αὐτὸ ὥρισε τόσῳ μικρὰν συνδρομὴν ἡ Ἕνωσις, διὰ νὰ εἶνε δυνατὸν νἀποκτήσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερα μέλη, ἀπὸ κάθε τάξιν τῆς κοινωνίας, καὶ ἀπὸ κάθε ἡλικίαν. Καὶ ἠξεύρετε πόσα δένδρα φυτεύονται μὲ δύο δραχμάς ; Δέκα δένδρα !

Προχθὲς ἡ Διάπλασις μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσω, προσκληθεῖσαν νὰ παραστῇ εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως. Ἀ, τί ὡραῖα πράγματα ποῦ ἤκουσα, καὶ πόσον ἤθελα νὰ σας εἶχα ἐκεῖ νὰ τἀκούσετε καὶ σεῖς . . . Ἐν πρώτοις εἶδα πολὺ διακεκριμένα πρόσωπα τῆς κοινωνίας μας, ἐνδιαφερόμενα θερμῶς ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως. Ὁ κ. Μερκούρης, ὁ φιλοπρόοδος Δήμαρχος, προήδρευε τῆς συνεδριάσεως. Παρίσταντο ἐκεῖ ὁ κ. Α. Κορδέλας, ὁ κ. Π. Σκουζές, ὁ κ. Π. Καλλιγᾶς, ὁ κ. Κυπάρισσος Στέφανος, ὁ κ. Γ. Φιλάρετος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῶν πρωτοστατούντων εἰς πᾶν ἔργον προόδου. Ἀφίνω πλέον τὸν κ. Κ. Σάμιον, τὸν τόσον ἐνθουσιώδη διὰ τὰ Δάση, ὁ ὁποῖος εἶνε ὄχι μόνον ὁ γραμματεύς, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἑνώσεως. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἤκουα νὰ ὁμιλοῦν, καὶ νὰ προτείνουν καθεὶς τὴν γνώμην του, καὶ νὰ συζητοῦν, ἔλεγα ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ προοδεύσῃ σωματεῖον, διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ὁποίου ἐργάζονται τόσοι δραστήριοι καὶ ἐνθουσιώδεις ἄνθρωποι. Ἔγινε λόγος καὶ περὶ τῶν παιδίων,—αὐτὸ σᾶς τιμᾶ,—καὶ πολλοὶ ἐστήριξαν ἐπ' αὐτῶν μεγάλας ἐλπίδας, καὶ ἐπρότειναν μάλιστα νὰ γίνωνται ἑορταὶ φυτεύσεως, κατὰ τὰς ὁποίας νὰ φυτεύουν τὰ δένδρα εἰς τὰ δάση τῆς Ἑνώσεως οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων. Δὲν θὰ εἶνε ὡραῖον ; Καὶ μία ἄλλη πρότασις τοῦ κ. Κ. Στεφάνου, νὰ καθιερωθῇ δηλαδὴ ἡ 1 Νοεμβρίου ὡς ἑορτὴ τῶν Δασῶν, ὅπως ἔχομεν τὴν 1 Μαΐου ἑορτὴν τῶν Ἀνθέων, καὶ αὐτὴ δὲν σας φαίνεται πολὺ ἐλκυστική ;

Εἶμαι βέβαιος, ὅπως εἶμαι βεβαιότερος, ὅτι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σᾶς φαίνεται ὡραία καὶ σᾶς ἑλκύει ἡ Φιλοδασικὴ Ἕνωσις, καὶ ὅτι μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ προθυμίας θὰ θελήσετε νὰ συντελέσετε, ὅσον εἰμπορεῖτε, ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐκπολιτιστικοῦ σκοποῦ της.

Γρ. Ξ.

Σημείωσις τῆς Διαπλάσεως. Ὅσοι τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν μέλη τῆς «Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως», ἀρκεῖ νὰ μοῦ το δηλώσουν δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς των, ἐγὼ δὲ θὰ διαβιβάσω τὰς ἐπιστολὰς εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἑνώσεως, ἡ ὁποία θὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς εἰσπράξεως τῆς διδράχμου συνδρομῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστάκης πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του:

— Ἐγὼ χθὲς τὸ βράδυ πῆγα μὲ τὸ μπαμπᾶ μου στὸ θέατρο. Παρίσταναν τὴν *Φαύσταν*.

— Καὶ ποῦ ἦταν ἡ σκηνή ; . . .

— Τόσῳ βλάκας εἰσαι; Μέσα εἰς τὸ θέατρο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

* * *

Εἰς τὸ τραπέζι ἔχουν προσκαλέσῃ καὶ τὸν νουνὸν τοῦ Γιάγκου. Ὁ Γιάγκος ἀπὸ τὴ χαρά του, κάμνει ἕνα σωρὸ ἀταξίες εἰς τὸ τραπέζι. Τόσῳ, ποῦ ὁ ἀδελφός του Μίμης, λησμονῶν ὅτι ὁ νουνὸς ἦτο παρών, ἠναγκάσθη νὰ του φωνάξῃ:

— Σύχασε ἐπιτέλους ! Μὰ τί ζουρλὸς νουνὸς σ' ἐβάπτισε σένα ; ! . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοπούλας.

* * *

Ὁ μικρὸς Μίμης γράφει ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου πρὸς τὸν πατέρα του:

« *Φωβοῦμαι, μπαμπᾶ, ὅτι τὸ γράμμα θὰ ἔχει πολὰς ἀνωμαλοσυγγραφείας, διότι τὸ ἀτμόπλοιον τρέμει ὅταν ἔγραφα.* »

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄστυ Ἀρκαδίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ 37ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ μεγάλης περιγραφῆς, διότι μόλις στρέψῃ τις τὴν εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, βλέπει τὸν κυνηγὸν εὐκρινέστατα διαγραφόμενον ἐν κατατομῇ, —en profil—ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ρύγχους καὶ τελειώνει εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου.

Ἐκ παραδρομῆς, ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν δὲν ἀνεγράφη καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 37ου φύλλου καὶ δὲν ἔλαβε αὔξοντα ἀριθμόν, ὅπως αἱ προηγούμεναι. Νομίζω ὅμως, ὅτι δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς διὰ νὰ μὴ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι ὅλοι οἱ Διαγωνιζόμενοι βέβαια θὰ τὴν εἶδαν καὶ θὰ ἐνθυμήθησαν νὰ σημειώσουν (ἂν εὗρον) τὴν λύσιν της, ἔστω καὶ ἄνευ αὔξοντος ἀριθμοῦ.

Ἐθνικὲ Ἕμνε, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου· δυστυχῶς, αἱ δύο προηγούμεναι ψηφοφορίαι περὶ αὐξήσεως τοῦ φύλλου, μ' ἔπεισαν ὅτι καὶ τῆς τρίτης τἀποτελέσματα — δὲν εἰξεύρω διὰ ποῖον λόγον. — θὰ ἦταν τὰ ἴδια. Ὥστε ἀπεφάσισα φέτος νὰ μὴ κάμω τίποτε, καὶ νὰ μείνωμεν εἰς τὸ καθεστώς. Βεβαίως, ἡ ἐτησία συνδρομή τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε σχετικῶς ἐλαχίστη, ἂν μάλιστα συγκριθῇ μὲ τὰς συνδρομὰς ἄλλων περιοδικῶν ἑλληνικῶν, - ἀφίνω δὰ τὰ ξένα, - τὰ ὁποῖα οὔτε εἰκόνας ἔχουν, οὔτε συνεργασίαν πληρόνουν, οὔτε διαγωνισμοὺς κάμνουν, καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀκριβότερα. Τὸ φύλλον μας ὅμως ἔχει μεγαλητέραν κυκλοφορίαν ἀπὸ ὅλα αὐτά, μεγαλητέραν κατανάλωσιν, καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διατηρῇ μικρὰν τὴν συνδρομήν, ὥστε νὰ εἶνε προσιτὸν καὶ εἰς τοὺς μὴ πλουσίους.

« Μόλις ἔλαβα τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παπαδοπούλου—μοῦ γράφει τὰ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, —καὶ ἀμέσως ἔσπευσα νὰ στείλω δρ. 3, 50, τὰς ὁποίας ἐμάζευα διὰ τὸν τόμον τοῦ 1899. Προχθὲς τὴν Κυριακὴν τὸν ἔλαβα, καὶ ἀπὸ τὴν χαρά μου δὲν ἐτελείωσα τὸ φαγητόν μου, ἀλλὰ ἐσηκώθην ἀπὸ τὸ τραπέζι διὰ νὰ τὸν διαβάσω. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν τὰ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει· ἀλλὰ μήπως δημοσιεύεις καὶ κανὲν ἀσχήμον ποτέ ;» — Σ' εὐχαριστῶ, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, διὰ τὰς κολακευτικὰς αὐτὰς κρίσεις. Ὡς πρὸς τὰ μουστάκια τοῦ Ἀνανία, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ὁ ψυχογυιός μου δὲν εἶνε σπανός, - πώ, πώ, νὰ το ἄκουε ! — ἀλλ' ἁπλῶς... ἀνήλικος. Βεβαίως, εἰς ὅλα σου τὰ τετράδια εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς τὰς ἰδέας ἀπαντήσεις, ἀφ' οὗ τὰ στέλλῃς εἰς διαφόρους· ἔτσι κάμνουν ὅλοι σχεδόν.

Ἀργυρᾶ Πανσέληνος (Σ. Κ.) δέχομαι τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ σου στέλλω τὰς εὐχάς μου διὰ πρῶτον βραβεῖον, ἀλλὰ. . . σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ, καθὼς καὶ τοὺς γονεῖς σου, δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ ἄρθρον του περὶ Μυθιστορημάτων.

Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου, βαθύτατα μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή, διὰ τὴν ὁποίαν σοῦ ἀναγγέλλεις τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου μητρός. Σοῦ στέλλω τὰ θερμὰ καὶ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ γρήγορα διὰ τὴν στέρησιν, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα. Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ . .

Κόρη τῶν Ἄλπεων, σοῦ ἐγκρίνω το νέον σου ψευδώνυμον (χωρὶς ἀρχικά) καὶ σοῦ γράφω [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, καὶ διὰ τὸ τετράστιχον καὶ δι' ὅλα. Ἐξετρελλάθη ὁ Ἀνανίας μὲ αὐτὰ ποὺ του γράφεις.

Φτού ! φτού ! νὰ μὴ βασκαθῇ ! τί ὡραῖο καὶ παχουλὸ παιδάκι ὁ ἀνεψιός σου, *Τσούχτρα* ! Ἔχεις δίκαιον νὰ τον ἀγαπᾷς τόσον, ἀφ' οὗ κ' ἐγὼ τὸν ἀγάπησα, μόνον ποῦ τὸν εἶδα στὴ φωτογραφία. Νὰ σου ζήσῃ.

Μὲ μεγάλην μου χαράν, *Ἑλληνοπούλα*, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ἐξεπρήσθη τὸ δόντι ; τὸ ἔβγαλες ; Σοῦ εὔχομαι περαστικά, καὶ μὴ κάμῃς πάλιν τόσον καιρὸν νὰ μ' ἐνθυμηθῇς.

Κρητικὸν Κάσταγον, σήμερον ὡς βλέπεις, ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου. Ἡ Κική ἔλαβε τὰ γραμματόσημα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς ποὺ τὴν ἐνθυμεῖσαι πάντοτε. Ἤθελε νὰ σου γράψῃ, ἀλλὰ εἶνε μικρὴ καὶ δὲν γράφει καθόλου καλά. Ἔ, εἴδες τί παθαίνει ὅποιος δανείζει τὰ φυλλάδιά του ; Τοῦ τα χάνουν, τοῦ τα σχίζουν, τοῦ τα λερώνουν, καὶ πάει ὁ τόμος ! Ὥστε εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἔχει δανειά.

«Πόσον ἐχάρην —μοῦ γράφει ἡ *Πονηρὰ Ἀλεπού*, - ὅταν εἶδα τὸν τόμον τοῦ 1897, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον ὁ ἀδελφός μου. Τόσον μοῦ ἤρεσεν, ὥστε εὐθὺς ἐκύτταξα ἂν εἶμαι κάτοχος δρ. 3,50 διὰ νἀγοράσω ἄλλον ἕνα. Ψάχνω, κ' εὑρίσκω ὄχι τρεῖς ἀλλὰ 5,80. Τί χαρά ! μὲ 1,20 ἀκόμη ἠμποροῦσα νἀγοράσω ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δύο ἀκόμη τόμους ! . . . Ἐξήτησα τοῦ μπαμπᾶ μου τὸ ὑπόλοιπον, καὶ σοῦ ἐγκλείω σήμερον δρ. 7, διὰ νὰ μου στείλῃς τοὺς τόμους τοῦ 1895 καὶ τοῦ 1896. διότι τὸν τόμον τοῦ 1897 τὸν ἔχει ἤδη ὁ ἀδελφός μου, θἀγοράσῃ δὲ καὶ τὸν τόμον τοῦ 1898. Καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα ἀγαπημένα ἀδέλφια, θὰ ἔχωμεν νὰ διαβάζωμεν ὅλους τοὺς τόμους τῆς Β' περιόδου ! » —Νά, ἔτσι κάμνουν τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ πλουτίζουν τὴν βιβλιοθήκην των, ὅταν ὑπάρχῃ τέτοια εὐκαιρία.

Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, ἄκουσε κάτι περίεργον: Ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς*, ἐξερχομένη τοῦ Γραφείου μου, εὗρεν ἔξω μίαν ἐπιστολὴν σου εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Πῶς τὸ ἔπαθες αὐτό, νὰ σου ρίξῃς ἀφέξω ; Ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* ἔτυχε νὰ εἶνε φίλη τῆς οἰκογενείας σου, (καὶ σὲ παρακαλεῖ μάλιστα νὰ της στείλῃς τὴν διεύθυνσίν σου, διότι τὴν θέλει ἡ οἰκογένειά της) καὶ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μου στείλῃ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς σου. Σοῦ ἀπαντῶ λοιπὸν ὅτι ἡ ἔκπτωσις τῶν τόμων εἶνε προσωρινή, καὶ ἐκτὸς τούτου περιορίζεται μέχρι τοῦ τόμου τοῦ 1899, διότι ὁ τόμος τοῦ 1900 θὰ τιμᾶται δρ. 7. Ἑπομένως κανεὶς δὲν θὰ παύσῃ νὰ εἶνε συνδρομητής, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ εἰμπορῇ νἀγοράσῃ τὸν τόμον μὲ 3 μόνον δραχμάς, διότι ἀπλούστατα . . . θὰ τὴν πάθῃ.

Ὄλγα Δαλαγίδου, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς εἰς τὸν κύκλον μας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Δὲν παίρνεις καὶ κανένα ψευδώνυμον ;

Εὖγε, *Φλοῖσβε τοῦ Εὐξείνου* [Ε] διὰ τὴν ἐμμετρον ἐπιστολήν, ἡ ὁποία πολὺ μ' ἐφαίδρυνε:

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου καὶ ἡμέρα Κυριακή,
Ἡ ἐπιστολή μου εἶνε, ὅπως πάντα, φιλική.
Ἔτος χίλια ἐννιακόσια—εἰκοστὸς αἰών,—
Χρόνος κοσμοξακουσμένος ἔργων θαυμαστῶν.

καὶ τὰ λοιπά, διότι τόπον δὲν ἔχω.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογον ἡ «Νείτης» εἶχαν σκεφθῆ κατ' ἀρχὰς νὰ ἑορτάσουν τὴν ἐπετηρίδα τοῦ Συλλόγου· κατόπιν ὅμως ἔκριναν ὅτι ἡ ἐπετηρὶς θὰ ἑωρτάζεται καλλίτερα «ἂν διέθετον τὰ χρήματα ὑπὲρ Πατρίδος καὶ φιλανθρωπίας.» Οὕτω λοιπὸν μοῦ ἔστειλαν 22 φράγκα χρυσᾶ, τὰ μὲν 15 διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» τὰ δὲ 7 πρὸς ἐγγραφὴν ἑνὸς Ἀπόρου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ χρυσοῦ διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων. Εὖγε, *Ἀταβύριον Ρόδου*, εὖγε *Χωλὲ Διάβολε*, εὖγε *Σκανδαλιάρη*, καὶ λοιποὶ ἀποτελοῦντες τὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξε πολλάκις ἕως τώρα ὅτι «ἐὰν περιορίζεται εἰς ἐκλογὰς Προεδρείων.»

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Θραμβευτικὴν Ἀψίδα* [Η. Φ. Η. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ τα ἔβαλα εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν ποὺ μου ἔστειλες.) *Φαληρικὴν Ἀέραν* (Ν. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Ἐλπίδα Κόσμου* (Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον γραμματόσημα. Ὄθωμ. εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς, ἀλλὰ χαρτόσημα ὄχι· ὁ ὁδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν ὑπάρχει εἰς τὰ τρία πρῶτα φύλλα τοῦ ἔτους, τὰ ὁποῖα τιμῶνται φρ. 0,45.) *Πετρομαζευτούλαν* (Π. Τ.) *Κῦμα τῆς Ἀμάστριδος* (Ι. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἡ πληροφορία εἶνε ὅλως περιττή· ἔστειλα.) *Νεαρὸν Ἰχνογράφον* (Γ. Π. δυστυχῶς, τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον.) καὶ *Δαιμόνιον Πνεῦμα* (Ι. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι καὶ Δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Φιλόσοφος Δισγένης* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἕμνον*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* —ὁ *Πύργος τῆς Ἀκρογιαλιᾶς* μὲ τὴν *Ἀνθοπούλιδα τῆς Βερώνης*— ἡ *Σαλωνίτισσα Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Ἄνθος Μαΐου* καὶ *Πενθοῦσαν Καρδίαν* — τὸ *Ἄσπρο Ἀραπάκι* μὲ τὸ *Μεσολογγιτάκι*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Εἰρωνείαν τῆς Ἐλπιδένης*.— ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τοὺς *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Ταρταρίνον τῆς Ταρασκόνης* καὶ *Νεαρὸν Μουσικόν* —τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Ἀρχικουτούλιακαν* καὶ *Μαμιμοκοκό*.— ὁ *Νεαρὸς Μουσικὸς* μὲ τὴν *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*, *Πειραϊκὴν Αὔραν* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — τὸ *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* μὲ τὸ *Κρητικὸ Κάσταγο* —ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* μὲ τὴν *Συγγεφώδη Αὐγήν* —τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὸ *Τὸμ-Τίτ, Τὸν-Τὸν Τσίνταμαν* καὶ *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* —ἡ *Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἴδης*.— ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* μὲ τὸν *Ψαρομεναλλον*, *Κατσαρομάλλον* καὶ *Τρικέφαλον Κέρβερον*.— τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* μὲ τὸν *Ψάθην τῶν Δασῶν*, *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Ἀήσυχον Πνεῦμα*.—ἡ *Συγγεφώδης Ἡμέρα* μὲ τὸν *Στέφανον Δάφνης*, *Μόζαρτ* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*.- ὁ *Ὡρίων* μὲ τὴν *Καρδίαν ἐπὸ Πέτραν*, *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* καὶ *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ*.— ὁ *Ὑπερήφανος Λέων* μὲ τὸν *Ὀδυσσέα τὸν Ἰθακήσιον*.— ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* καὶ *Θαλασσοπούλαν*.- ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Καυκασίαν*, *Χιαπὴν Μαργαρίταν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα*.—ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἑλλήνα*, *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*.— ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸ *Καλῶς Ὥρισες*, *Εἰλικρινῆ Φίλιαν* καὶ *Κρῖνον τοῦ Κάμπου*.— ὁ *Πύργος τῆς Βαβὲλ* μὲ τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος*. — ὁ *Ἀρχηγὸς τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν* μὲ τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* καὶ *Περιζήτητον*.— ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμώνος* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέττα*, *Κόρην τῆς Θαλάσσης* καὶ *Κόρην τοῦ Λάλα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἐλένην Γ. Γκάτ* (δὲν σε ἐλησμόνησα διόλου, οὔτε προτιμῶ ἄλ-

λας· δὲν ἐδημοσιεύθησαν ὅμως αἱ προτάσεις σου, διότι κατὰ τὴν νέαν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν φαίνεται δὲν εἶδες, αἱ προτάσεις εἰς τὸ ἑξῆς γίνονται ὑπὸ *ψευδωνύμου πρὸς ψευδώνυμον*· φύλλα ἔστειλα·) *Λίγεία* (τὸ τετράδιον ἐστάλη, διότι δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὴν δήλωσιν, ποῦ δὲν εἶχες ἰδῆ·) *Λεοπάρδαλις* (τί σχέσιν ἔχει ἡ ἔκπτωσις τῶν τόμων μὲ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου; φέτος δὲν θὰ γίνῃ τίποτε, καμμία πρότασις καὶ καμμία ψηφοφορία· καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ὅ,τι ἀποφασίζω σχετικῶς μὲ τὸ φύλλον μου, θὰ τὸ κάμνω, χωρὶς νὰ ζητῶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν κανένος·) *Ἥρωα τῆς Σύρου* (ὅταν γράψῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, εἰπέ τῷ χαιρετίσματα ἐκ μέρους μου· φύλλα ἔστειλα·) *Χαλιμᾶν, Κυκλαδίτην* (ἔστειλα) *Χρυσοφόρον Φλέβα* (ποὺ τῆς ἔφυγεν ἡ *Λευκὴ Καμέλια*, χωρὶς νὰ τῆς εἰπῇ τίποτε· ἔ, καμμένες διακοπές, καὶ πότε θὰ ξανάλθετε! . .) *Θαλασσοπούλαν* (ποὺ τῆς ἤρεσε πολὺ ἀπὸ τὸν «Πετρομαζεύτην» ἡ φιλονεικία μεταξὺ τοῦ κ. Φραντζῆ καὶ τοῦ φίλου του Πασσώτου· ἀλήθεια, εἶχε πολὺ γούστο· ὁ Ἀνανίας τὴν εὐχαριστεῖ δι' ὅσα καλὰ γράφει·) *Λιακὴν Μαργαρίταν* (ἡ ὁποία εἶνε καταμαγευμένη μαζί μου, μὲ τὴν Δεκάτην Κυριακήν, μὲ τὸν Κινεζικὸν Διαγωνισμόν, μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, ποῦ μαζί της ἀλληλογραφεῖ, μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον* — πού τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὰ γραμματόσημα,—μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλα!) *Μαραμένον Φύλλον, Ἀμαρυλλίδα, Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τοὺς πενσέδες ποὺ τοῦ ἔστειλες· ἐγέλασα πολὺ μὲ τὴν «δευτέραν φάτσαν» ποῦ ἀνεκάλυψες εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα·) *Ἀθουσιῶν Πολεμιστὴν* (πολὺ λυποῦμαι διὰ τὴν «βαρβαρότητα» ποῦ ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ταχυδραμεῖόν σας·) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (πολὺ εὔμορφα καὶ τὰ τέσσερα, προπάντων τὸ «Μαργαριτάρι»·) *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* (εἰ σύμπτωσις!.. σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ξεσπαθώματα καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδὸς» ποοσπαθείας·) *Μικρὸν Σωματοφύλακα* (χαίρω ποῦ μ' ἐνθυμεῖσαι καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν κατάταξίν σου εἰς τὸ Γυμνάσιον· τώρα, παιδί μου, νὰ ἐπιμεληθῇς τὴν ὀρθογραφίαν σου, διότι ἔχει μερικὰς ἐλλείψεις ποῦ δὲν ἐπιτρέπονται εἰς μαθητὴν Γυμνασίου·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (κ. ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἦτο ἁπλῆ διάδοσις καὶ ὑποψία· ἄλλωστε εἶδες τί ἔγραψα·) *Ἐλευθέριον Ι. Ξενάκην, Ροδοφωτισμένην Δύσιν* ([Ε] εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ ἔλαβα ἐπιστολήν σου, κατόπι τῆς μακρᾶς ταύτης σιωπῆς· ἦτο ὡραιοτάτη· σοῦ εὔχομαι πᾶσαν πρόοδον, μέχρι τέλους τῶν σπουδῶν σου, καὶ δίπλωμα μὲ ἄριστα·) *Ἄντραν Νάστου* (ὁ τόμος ποῦ ἔχει τὴν «Πριγκίπισσαν Ροζάλβαν» τιμᾶται φράγκα 3.50, εἶδες ποῖοι ἐβραβεύθησανεἰς τὴν Καλλιγραφίαν·) *Ζοφερὸν Νέφος* (τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Κυριακῆς ἔφερε κάποιαν ἀνωμαλίαν καὶ τὰ κατόπι φυλλάδια ἐτυπόνοντο ὀλίγον ἀργότερα, ὥστε δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὰ παραδώσω εἰς τὸ ταχυδ. ἀπὸ τὴν Παρασκευήν· τώρα ὅμως ἡ ἀνωμαλία παρῆλθε·) *Σπυρίδωνα Ν. Φίλιππαν* (χαίρω πολύ·) *Ζῆνιν τὸν Δαρδανέα* (ἔστειλα) *Κόδρον* (τὴν ἔδωσα·) *Ἑλληνα Σημαιοφόρον, Λοσπ' κοταμίτην* (τὴ ἔλαβα·) *Χρυσῆν Πρῳάν* (ἔτσι κάπου-κάπου νὰ εὑρίσκῃς καιρὸν νὰ μου γράψῃς·) *Λιωτοπούλαν* (μὰ δὲν ἀπήντησα εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σου;... ὁ κόσσος ἔγινεν; εὐχομαι μὲ ὑγείαν καὶ μὲ φρόνησιν·) *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* (ἐπεστράφη κατὰ λάθος, καὶ νὰ τὸ ξαναστείλῃς· νομίζω ὅτι σοῦ ἀπήντησα καὶ ἄλλοτε, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ λέγω τὰ ξένα ψευδώνυμα· ἑπομένως, νὰ παύσουν αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις·) *Συντεφούδη Ἡμέραν* (ἔλαβα καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον·) *Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν* (ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ σοῦ ἤρεσε τόσον ὁ τόμος τοῦ 1897, καὶ ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ μετενόεις ποῦ τὸν ἠγόρασες, ἀλλὰ θὰ ἔσπευδες νὰ γράψῃς καὶ ἄλλον, τώρα ποῦ εἶνε τόσον εὐθηνοί·) *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* (καλῶς ἦλθες· ἔστειλα·) *Κολομβίναν* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη· εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὸν ἀγαπητὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*·) *Καυκασίαν* (τὸ ἔλαβα·) *Νευροσπαστὸν* (τόμον ἔστειλα αἱ προτάσεις δημοσιεύονται πάντοτε εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντῶ·) *Μπουμπουνισμένο Μυαλό, Κουτεντὲν* (ἔστειλα·) *Κατσαρμάλλῳν* (ὤχ, τὸ καημένο τὸ ἀδελφάκι! ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γεννηθῇ νεκρό!.. ἀλλ' ἀφοῦ ἤθελεν ἔτσι ὁ Θεός, τί νὰ κάμωμεν;) *Θεὰν τῆς Γεωργίας* (μὰ ξεύρει ἑλληνικὰ αὐτὸς ὁ γερμανόπαις;) *Ἀγνὸ Μετεξέδάκι* (τὰ ἔλαβα· ἀλλ' αἱ λύσεις, ὅταν δὲν εἶνε γραμμέναι εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην, δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν Διαγωνισμόν· *Δ. Α. Φιλιππίδην* (ἔστειλα τοὺς δύο τόμους·) *Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα* (αὐταί, αἱ ὅλως ἰδιαίτεραι πληροφορίαι δὲν δημοσιεύονται·) *Κινέζον Λῆ* (ποῦ ἐφάνη πάλιν μὲ τὰ Κινέζικα·) *Ἄστρο Λαγουδάκι, Βίωνα τὸν Σμυρναῖον* (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ὡραῖα γραμματόσημα·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (ἔστειλα·) *Βασιλέα τῆς Σπάρτης* (εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς περισσότερα·) *Ἑλληνίδα τῶν Καυκασίων* (νὰ μου γράψῃς συχνότερα· ἕκαστον τετράδιον πρέπει νὰ τὸ συνοδεύῃς μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον ἐσωκλείστως·) *Ἑλλὴν Πατριωτοῦ, Ἀταβύριον Ρόδου* (ἀλλοίμονον, ἂν ἔκαμναν αὐτὴν τὴν σκέψιν ὅλοι! κανεὶς δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· καὶ μήπως τὸ ξεύρει κανεὶς πότε βραβεύεται; ἴσα-ἴσα ὅταν ἐλπίζει πολύ... τὴν παθαίνει·) *Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Φιλέρημον Τρυγόνα, Φιλαμερικανίδα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ ἐγελάσαμεν μὲ τὸ ἐπεισόδιον τῆς Τσουρουφλίνας·) *Ἄστρο Ποντικάκι, Φίλαγγλον Ἑλληνα* (ἔστειλα·) *Ζουλέϊκα, Μέλισσαν* (ἔλαβα·) *Νέον Ναύτην, Χρυσὸ Ψαράκι* κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Ὀκτωβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 11 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κολλᾶται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

533. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε ἀριθμός, κρατεῖς τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ εἰς τοὺς κήπους πήγαινε, νὰ ἰδῇς τὸ σύνολόν [μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοφαλίας Μαυρῆ

534. Στοιχειόγριφος.

Εἶνε κάτι, ποῦ ἂν σε πιάσῃ,
θὰ παγώσῃς, θὰ φωνάξῃς.
Ἕνα γράμμ' ἂν του προσθέσῃς,
Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραγιαμένου Βάζου

535. Αἴνιγμα.

Εἰς τὴν ἀρχὴ πῆ γράψε, καὶ βγάλε σὶ ἀπ' τὸ πέρας.
Κι' ἀπ' τὸ κεφάλι βάλε τὸν τόνο 'ς τὴν οὐρά.
Κι' ἂν σε ρωτήσουν τότε τί ἔγινε τὸ πέρας,
Θὰ πῆς ἀναμφιβόλως, πῶς ἔκαμε πτερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμηδίου

536. Ἀστήρ.

★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ αναγινώσκωνται καθέτως, ὁριζοντίως καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν.

★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Ε ★ ★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★ ★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γουσκάρδου

537—538. Ἀστεῖα Παρεράματα.

1. — Ἀφάντων πατεῖς ἀγκώτερον.
2. — Ὁ δεινὸς τῆς παγίδος ὠροδότης ἐστί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου

539. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων, καταλλήλως συνδυαζομένων, νὰ ποτελεσθοῦν: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Μοῦσα καὶ νόμισμα ἀρχαῖον:

ΑΑΔΕΘΙΑΜΝΟΟΠΡΣ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄστρο Κάρδουνο

540—544. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις·

Σιδών, σῶμα, δίμηνος, ἰστίον, ἀστήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σύρου κ' Ἔλα.

545. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χρονικὸν ἐπίρρημα, τὰ δεύτερα (ἀλλ' ἀντεστραμμένα) μέρος γῆς, τὰ δὲ τρίτα μέλος τῆς κεφαλῆς: 1, Ρωμαῖος ἱστορικός. 2, Βιβλίον ἐκκλησιαστικόν. 3, Μεγάλη πρωτεύουσα. 4. Ἀρχαία λέξις, σημαίνουσα πτωχόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

546. Φωνηεντόλιπον.

κτπτρν-δς-χλκς-νς-δ-ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

547. Γρῖφος.

ε ε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε
ἄκου ε ε ε ε ε ε ε ε κ' ἔλα λῖ, λῖ,
ε ε ε ε ε ε ε ε λῖ, λῖ,
ε ε ε ε ε ε ε ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

455. Ὑπατία (Ὑπάτη, α.)—**456.** Ἀρχή, ρά χη, χῆρα.—**457.** Ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον. **458.** ΚΕΡΚΥΡΑ **459.** ΡΥ—Α—ΚΙ—ΟΝ

ΡΩ Ι ΙΡ
Ι ΝΚΑ Ι Α—ΡΙ—ΩΝ
ΤΙΒΕΡΙΣ
Ι ΚΡΙ Τ ΚΙ—ΩΝ
ΑΙ Ω ΟΩ
ΣΟΥΝΙΟΝ ΟΝ

460. ΑΙΝΙΓΜΑ (Ἴνα, Ναί, Γάμα, Μανία.)—**461.** Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας.—**462.** ΙΙΑΡΑΣΧΟΣ (Πρίαμος, Ἄμμων, Ρίς, Αὐλός, Σῦρος, Χοῖρος, Ὄλγα, Σάπων.)—**463.** Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου.—**464.** Ἡ τιμὴ τιμῶν δὲν ἔχει (ἤτοι, μύτη, μηδὲν, ἔχει.) — Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος, τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, δημοσιεύεται εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ παρόντος.

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
τέως chef-de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγητοῦ **Fauvel**
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν **Ἀναπνευστικῶν** ὀργάνων, τοῦ **Ἀφρυγγος**, τοῦ **Αἱμοῦ**, τῆς **Ρινὸς** καὶ τῶν **ΩΤΩΝ**.
Ὧραι ἐπισκέψεων: 10—12 καὶ 3—4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Μηχανικὸν ἐργοστάσιον φακέλλων καὶ καταστίχων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
βιβλιοδετεῖον
Γραμμογραφεῖον
Τυπογραφεῖον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ— *ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 180--182*

ΔΙΑ ΠΑΙΔΑΣ
Καπελλάκια, σκούφους, φανέλλες, κάλτσες καὶ μπαφτούνια
ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΜΗ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.